

Sygn. akt II KZ 10/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stęпка

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 19 kwietnia 2013 r.,

w sprawie M. Ż.

zażalenia ukaranej na zarządzenie Kierownika Sekcji Zażaleniowo - Wnioskowej II
Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego
z dnia 26 lutego 2013r., sygn. akt [...] o odmowie przyjęcia wniosku M. Ż. o
wznowienie postępowania,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dn. 2 sierpnia 2011 r., M. Ż. została ukarana grzywną w kwocie 300 zł za wykroczenie z art. 10 ust. 2a ustawy z dn. 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Po rozpoznaniu apelacji obwinionej Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dn. 9 stycznia 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Pismem z dn. 14 stycznia 2013 r. (data wpływu do Sądu 18 stycznia 2013 r.) ukarana M. Ż. wystąpiła z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w P. o sygnaturze V W [...].

Zarządzeniem z dn. 6 lutego 2013 r., M. Ż. została wezwana w trybie art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 2 k.p.k. do usunięcia w terminie 7 dni braku formalnego poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie postępowania przez

adwokata albo radcę prawnego, pod rygorem pozostawienia wniosku o wznowienie bez dalszego biegu.

Zarządzenie to ukarana odebrała osobiście w dniu 11 lutego 2013 r. Nie usunęła jednak w zakreślonym terminie powyższego braku formalnego, lecz nadesłała pismo uzupełniające z dn. 15 lutego 2013 r., które wpłynęło do Sądu w dn. 18 lutego 2013 r.

Pismo to ma charakter polemiczny, zawiera powtórzenie części argumentów wskazanych w pierwszym piśmie z dn. 14 stycznia 2013 r., a mających uzasadniać potrzebę wznowienia postępowania, a nadto zawiera deklarację ukaranej, iż nie będzie korzystać z pomocy adwokata celem złożenia wniosku o wznowienie postępowania, gdyż uważa, iż „nie ma to sensu”.

W tej sytuacji, wobec nieusunięcia braku formalnego, zarządzeniem z dn. 26 lutego 2013 r., odmówiono przyjęcia wniosku M.Ż., gdyż nie odpowiada on wymogom z art. 545 § 2 k.p.k. Odpis zarządzenie doręczono ukaranej w dn. 4 marca 2013 r. i w dniu 11 marca 2013 r. M. Ż. złożyła zażalenie na to zarządzenie.

W zażaleniu przedstawiła przebieg postępowania przed sądami obydwu instancji oraz powody, dla których domaga się wznowienia postępowania. W konkluzji podniosła, że jest osobą niewinnie ukaraną i domaga się „sprawiedliwej oceny” swojego czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie ukaranej M.Ż. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. stwierdza jednoznacznie, że jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. W doktrynie oraz orzecznictwie obowiązek ten określany jest powszechnie jako przymus adwokacki, chodzi bowiem o to, by przedmiotowy wniosek opracował podmiot fachowy. Użyte w tym przepisie sformułowanie „powinien” jest równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu w nim zawartego. A zatem złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę (skazanego, ukaranego), jest czynnością prawnie bezskuteczną. (zob. T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 1153, postanowienia Sądu Najwyższego: z dn. 13 września 2012 r., III KZ 67/12, Lex Nr 1220908, z dn. 21 listopada 2012 r., IV KZ 65/12, Lex Nr 1228644, z dn. 30 września 1996 r., V KZ 47/96, OSNKW 1996, Nr 11 – 12, poz. 88). Przepis art. 545

§ 2 k.p.k. na podstawie art. 113 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia znajduje odpowiednie zastosowanie także do wniosku o wznowienie postępowania w sprawach dotyczących wykroczeń. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, tak jak w postępowaniu karnym, wniosek o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego nie może być sporządzony samodzielnie przez zainteresowanego. I w tym przypadku kodeks wymaga, aby sporządził go podmiot fachowy, a więc adwokat lub radca prawny (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2008 r., V KZ 81/07, R-OSNKW 2008, poz. 132).

A zatem w przedmiotowej sprawie M. Ż. nie mogła sporządzić osobiście wniosku o wznowienie postępowania. Brak formalny wniosku polegający na niesporządzeniu i jego niepodpisaniu przez adwokata mógł być usunięty przez ukaraną, gdyż została prawidłowo do tego wezwana w trybie art. 120 § 1 k.p.k. Powinna więc po otrzymaniu wezwania ustanowić pełnomocnika w osobie adwokata lub radcy prawnego celem sporządzenia i podpisania stosownego wniosku. W sytuacji wykazania przez nią, że nie ma odpowiednich środków na ustanowienie pełnomocnika z wyboru, ukarana mogła wystąpić do właściwego sądu o wyznaczenie adwokata z urzędu w celu wykonania tej czynności.

Rozpoznając niniejsze zażalenie Sąd Najwyższy nie mógł badać zasadności ukarania M. Ż. za przypisane jej wykroczenie, czy też okoliczności faktycznych i dowodowych przedstawionych w zażaleniu, podobnie jak też istnienia przesłanek do wznowienia postępowania, gdyż stanowiłoby to obejście przepisów ustanawiających przymus adwokacki.

Ponieważ M. Ż. nie usunęła braku formalnego, lecz mimo wezwania nadesłała do Sądu kolejne osobiste pismo, wydanie zaskarżonego zarządzenia stało się konieczne.

Zarządzenie to jest w pełni zasadne i jako takie należało utrzymać w mocy.